

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **J. A., narozen, státní příslušnost**
t. č. v

zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. KRPB-10719-19/ČJ-2019-060022Z,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 11. 2. 2019 (doručenou soudu následujícího dne) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2019, č. j. KRPB-10719-19/ČJ-2019-060022Z

(dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 33 dnů, tj. od 13. 1. 2019 do 14. 2. 2019, a to za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

2. Podle napadeného rozhodnutí žalovaná na základě kontroly osádky zastaveného vozidla zjistila, že žalobce dne 13. 1. 2019 neoprávněně vstoupil a pobýval na území České republiky, neboť lustrací v policejních evidencích nebylo zjištěno, že by žalobci bylo vydáno vízum nebo oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobce předložil pouze dokument týkající se podání žádosti o azyl v Žalovaná dospěla k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro zahájení řízení podle nařízení Dublin III, v rámci kterého bude rozhodnuto o předání žalobce do, neboť se jedná o první a jedinou zemi, kde žalobce požádal o mezinárodní ochranu a je tedy zemí příslušnou k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná dále na základě podání vysvětlení žalobcem dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí útěku, neboť žalobce v České republice zůstat nechce, chce odjet do a následně do za bratrem, přičemž do se vrátit nechce. Žalobce zároveň nedisponuje finančními prostředky potřebnými pro obživu a ubytování a adresu místa pobytu zde nemá. Dle žalované žalobce svým jednáním prokázal, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující vstup a pobyt na území EU. Na základě těchto skutečností taktéž žalovaná uzavřela, že v případě žalobce by nepostačovalo uložení zvláštního opatření. Žalovaná se dále zabývala tím, zdali je předání žalobce potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeno zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. V České republice žalobce nemá žádné rodinné vazby ani jiná pouta, je zde poprvé. Žalované taktéž není známo, že by Ministerstvo vnitra ČR či jiný ústřední orgán státní správy nebo některý z výkonných orgánů EU vydal závazné rozhodnutí, dle něhož nedodrží minimální standardy ochrany základních lidských práv. Stejně tak žalované není znám žádný rozsudek Soudního dvora EU, ESLP či některého českého soudu, z něhož by bylo jednoznačně patrné, že by v docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů o azyl, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Co se týče Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, aktuálně nepožaduje, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Žalobce ani takové konkrétní důvody nemožnosti návratu do neuvedl. Tato tvrzení žalovaná podpořila několika dalšími zdroji – World Report vydané Human Right Watch, Výroční zpráva EASO, informace rumunské nevládní organizace Generatie Tanara Romania, databáze EUROSTAT, informace neziskového výzkumného centra Global Detention Project a Informace Ministerstva vnitra, ze dne 5. 4. 2018. Při stanovení doby zajištění přihlížela žalovaná k předpokládané složitosti přípravy předání žalobce, jedná se zejména o lhůtu jednoho měsíce, ve které Ministerstvo vnitra ČR podává příslušnému státu žádost o převzetí cizince. Dle žalované tato lhůta počíná běžet ode dne nalezené shody v systému Eurodac, tedy od 14. 1. 2019. Žalobce byl zajištěn dne 13. 1. 2019, od tohoto dne je počítána lhůta k zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

3. Žalobce žalobou brojí proti napadenému rozhodnutí, neboť byl zkrácen na svých právech. Dle žalobce napadené rozhodnutí nesplňuje základní náležitosti správního rozhodnutí, a to z důvodu, že neobsahuje žádné individuální okolnosti žalobcova případu. Žalovaná konstatovala pouze obecné informace a okolnosti týkající se ve stejném rozsahu také osob, jež byly zajištěny ve stejnou chvíli jako žalobce.
4. Podle žalobce se žalovaná rovněž dostatečně nevypořádala ani se svou povinností zkoumat, zda v zemi, do které má být žalobce předán, nedochází k tzv. systematickým nedostatkům v azylovém řízení.
5. Stejně tak žalovaná dle žalobce nedostála své povinnosti zabývat se předpokladem realizovatelnosti předání žalobce do, což byl stanovený účel zajištění. Předpokladem realizace předání je nejdříve zjištění, že právě je státem, do kterého bude s největší pravděpodobností žalobce předán. Pro takové posouzení ale podle názoru žalobce chyběly v napadeném rozhodnutí dostatečné důvody, resp. nebylo zřejmé, zda žalovaná ve správním řízení zkoumala všechny skutečnosti, rozhodující pro určení státu příslušného k převzetí žalobce. Tento nedostatek spatřoval žalobce zejména v tom, že napadené rozhodnutí ve vztahu k jeho případu žádné individuální informace a zjištěné okolnosti neobsahovalo.
6. Žalobce dále žalované vytkl, že měla přistoupit k některému ze zvláštních opatření nebo k uložení povinnosti opustit území. Žalobce do protokolu uvedl, že má peníze na vycestování.
7. S ohledem na skutečnost, že žalovaná porušila v řízení zákonná ustanovení § 129 a § 129a zákona o pobytu cizinců, čl. 5 odst. 4 Úmluvy, čl. 3 odst. 2 a čl. 28 nařízení Dublin III a § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, žalobce navrhl, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.
8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala argumenty stejné jako v napadeném rozhodnutí a doplnila je o rozsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

9. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
10. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

11. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
12. Dne 13. 1. 2019 provedla žalovaná na základě oznámení IOS Brno na dálnici D2 kontrolu osádky, které bylo již zastaveno za pomoci hlídek Policie Slovenské republiky a hlídky Policie ČR, dálničního oddělení Chrlice. V tomto vozidle se nacházelo 8 cizinců, kteří k prokázání totožnosti předložili dokumenty týkající se podání žádosti o azyl v Lustrací v policejních evidencích bylo zjištěno, že cizincům nebylo vydáno vízum ani oprávnění k pobytu opravňující je ke vstupu a pobytu na území České republiky. Vzhledem k uvedenému byli cizinci téhož dne zajištěni a eskortováni k dalšímu opatření. Na základě otisků žalobce byla v systému Eurodac nalezena shoda.
13. Dne 14. 1. 2019 byl se žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení, v němž uvedl, že opustil před 4 měsíci (tj. v září 2018), protože chtěl jet za bratrem do Z jel nejdříve autobusem do, odkud za pomoci převaděčů připlul na člunu do ..., kde zůstal asi 3 měsíce v v uprchlickém táboře. Z pomocí převaděčů pokračoval do a dále do, kde strávil 2 – 3 dny a potom byl dodávkou odvezen na rumunsko-maďarskou hranici, kterou překročil opět za pomoci převaděče. V byl kontrolován policií, vrátili ho zpět do, kde byl odvezen do tábora pro uprchlíky, v němž strávil asi 2 noci. Potom z tábora odešel a jel vlakem do rumunského, kde přespal v hotelu a potom pro něj a dalších 7 cizinců přijela dodávka, která je opět odvezla na rumunsko-maďarskou hranici. V pro ně mělo přijet domluvené auto, které se ale nedostavilo, tak stopem zastavili vozidlo, jehož řidič za cestu nic nechtěl a slíbil, že je odveze do Uvedené vozidlo bylo následně kontrolováno v České republice. O tom, že je žalobce v České republice, nevěděl. Celá cesta do jej stála 5 500 EUR. Cestovní doklad mu vzal převaděč v O azyl nikde vědomě nežádal, ale v mu brali otisky prstů. Je to jeho první cesta do EU, nejdříve chtěl do a následně do za jeho bratrem. Zpátky do se vrátit nechce.
14. Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury.
15. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.
16. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnula a zároveň dostatečně konkretizovala jednotlivé procesní kroky, jejichž cílem je předání žalobce do Žalovaná popsala předchozí jednání žalobce, na jehož základě dospěla k závěru, že u žalobce i nadále hrozí reálné nebezpečí útěku, jelikož žalobce se odmítá vrátit na území, neboť po propuštění z území České republiky chce pokračovat ve své cestě do a následně do navíc není sousedním státem České republiky, čímž je zcela pochopitelně samotná realizace předání značně ztížena.
17. První námitka žalobce se týká otázky individualizace napadeného rozhodnutí na případ žalobce a zjištění rozhodných skutkových okolností případu žalovanou. K tomu krajský soud zjistil, že žalobce byl v napadeném rozhodnutí dostatečně individualizován svými

osobními údaji a také skutečnosti předcházející jeho zajištění byly v napadeném rozhodnutí dostatečně popsány, když žalovaná uvedla, že žalobce se spolu s dalšími státními příslušníky Iráku nacházel v nákladovém prostoru nákladního automobilu, nepředložil vízum ani jiné oprávnění k pobytu a ze systému Eurodac bylo zjištěno, že je žadatelem o mezinárodní ochranu v, přičemž podle sdělení do protokolu o podání vysvětlení chtěl pokračovat do a (viz str. 3 napadeného rozhodnutí). Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 2 - 3) a z obsahu spisového materiálu bylo zřejmé, že s žalobcem byl sepsán individuální protokol o podání vysvětlení, do něhož měl žalobce možnost sdělit veškeré skutečnosti, které považoval za podstatné. Krajský soud nezjistil, že by individuální okolnosti případu žalobce vylučovaly jeho zajištění za účelem předání do, přičemž o tomto předání se vydává samostatné rozhodnutí, jež musí být opět řádně odůvodněno.

18. Krajský soud neshledal důvodným ani poukaz žalobce na to, že má na území ... bratra. Žalovaná nebyla povinna se při úvahách o nutnosti zajištění žalobce za účelem jeho předání do blíže zabývat skutečností, že má na území EU členy rodiny. Tyto okolnosti jsou významné především z hlediska posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany (z důvodu posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny, pokud mají ovšem členové rodiny udělen azylový status), k jejímuž posouzení je příslušné, navíc je potřeba, aby se touto skutečností zabýval správní orgán rozhodující přímo o předání žalobce do a nikoliv žalovaná, která má pouze předběžně posoudit, zda neexistují překážky, pro které by nemohl být realizován účel zajištění, přičemž žalovaná tomuto požadavku zcela dostála.
19. Další okruh žalobních námitek spočíval na absenci posouzení realizovatelnosti předání s ohledem na stát, do kterého má být žalobce přemístěn, a existenci systémových nedostatků azylového řízení v tomto státě. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, formuloval ve výrocích I. a II. následující závěry: „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*“ Mezi překážky ve smyslu nyní citovaného usnesení je třeba zařadit i systémové nedostatky azylového řízení (srov. čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III).
20. Skutečnost, že státem, jenž bude příslušný k posouzení azylové žádosti žalobce, je, žalovaná dovozovala ze shody otisků prstů s jinými sadami otisků v systému Eurodac. Záznamy o vyhledávání a shodě jsou součástí spisového materiálu. Vyplynulo tak, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v, proto je tento stát povinen žalobce převzít na své území. Záznam ze systému Eurodac přitom představuje hodnověrný důkaz o vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany a žalobce sám přiznal, že v o mezinárodní ochranu požádal, i když dle jeho tvrzení pouze z důvodu, že neměl na výběr. Toto tvrzení vyhodnotil krajský soud jako zcela účelové, neboť skutečnost, že by jej někdo nutil podat žádost o mezinárodní ochranu, ve správním řízení neuvedl. V rámci

předběžného posouzení příslušnosti tak nevyvstaly žádné okolnosti, které by případně mohly založit příslušnost jiného členského státu.

21. Krajský soud dále poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 73/2017-29, dle něhož má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán, existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. Rozšířený senát také zdůraznil, že společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Je tedy vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [blíže viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech C-411/10 a C-493/1, N. S. a další, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003 (tzv. nařízení Dublin II), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy]. Tak tomu může být při závažných excesech, nárazových či naopak dlouhotrvajících nedostacích v azylovém systému nebo v případě, že s ohledem na konkrétní okolnosti hrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení již samotným přemístěním žadatele.
22. Z obsahu spisového materiálu krajský soud ověřil, že žalobce ve správním řízení žádné námítky ohledně systémových nedostatků azylového řízení v (případně jiného členského státu) nenamítal. Žalovaná se i přes tuto skutečnost touto otázkou výslovně v rozhodnutí zabývala a dospěla k závěru, že je z tohoto úhlu pohledu bezpečnou zemí. Předběžnou úvahu o tom, zda neexistují systémové nedostatky v azylovém řízení v, však učinila, a to na straně 5 až 7 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedla, že jí nejsou známy žádné informace či rozsudek soudu nebo konstatování Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či některého vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývaly systematické nedostatky v azylovém řízení v Dále poukázala na to, že Ministerstvo vnitra jako příslušný orgán k předávání žadatelů o azyl do běžně provádí. Z úvah žalované je tak zřejmé, že se otázkou případných systémových nedostatků zabývala a shledala, že nic nenasvědčuje tomu, že by takové existovaly.
23. Rozšířený senát dále uvedl, že bude-li otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění, bude obecně platit, že krajský soud si v takovémto případě nejprve musí učinit úsudek o důvodnosti této námítky. Dospěje-li k závěru, že o existenci systémových nedostatků panují ve vztahu ke konkrétnímu případu důvodné pochybnosti, bude namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Dospěje-li soud k závěru, že systémové nedostatky jsou v konkrétním případě skutečně naplněny, rozhodnutí správního orgánu zruší pro nezákonnost.
24. Krajský soud v daném případě nezjistil žádné pochybnosti či dokonce existenci takových systémových nedostatků v azylovém řízení v, které by bránily přemístění žalobce do této země. Ze správního spisu nebylo nikterak zjištěno, že by v od zahájení

správního řízení, tj. od ledna tohoto roku, začalo docházet k systematickým nedostatkům v otázce azylového řízení, které by sebou nesly riziko nelidského a ponižujícího zacházení, čímž by správnímu orgánu vznikla povinnost opětovně přezkoumat zjištěný skutkový stav v souladu s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, jak namítal žalobce (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150).

25. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce, že žalovaná neposoudila alternativy k zajištění. Všechny skutkové podstaty upravující zajišťování podle zákona o pobytu cizinců (srov. § 124, § 124b i § 129 tohoto zákona) výslovně počítají s tím, že omezit cizince na jeho svobodě lze pouze „na dobu nezbytně nutnou“ a tehdy, nepostačuje-li „uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“. V podmínkách zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu (§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), který se vztahuje i na případy předání cizinců podle nařízení Dublin III, byla podmínka testování mírnějších opatření dovozena judikaturou Nejvyššího správního soudu. V souladu se zásadou proporcionality je nutné ptát se, zda neexistuje mírnější opatření, pomocí něhož by bylo možné dosáhnout sledovaného cíle. Zajištění cizince za účelem jeho předání je přitom krajním prostředkem pro realizaci předání. Je proto vždy na místě vážit provedení mírnějšího opatření. V daném případě se nabízí využití zvláštních opatření za účelem vycestování upravených v § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců, tedy v téže hlavě jako ust. § 129, podle něhož byl stěžovatel zajištěn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012-40). Vedle toho, že správní orgán musí výše uvedenou úvahu učinit, musí ji také v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012-74, a ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51) promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí.
26. Žalovaná konstatovala, že svým předchozím jednáním dal žalobce jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat. V kontextu skutečností, že žalobce nerespektuje předpisy upravující vstup a pobyt na území EU, by dle žalované bylo uložení zvláštních opatření neúčelné.
27. S těmito závěry se ztotožňuje i krajský soud. Uvedené závěry jsou přezkoumatelné a jsou v nich dostatečně zhodnoceny všechny zjištěné skutkové okolnosti jeho případu. Je nepochybné, že žalobce v podal žádost o mezinárodní ochranu, nevyčkal však výsledku řízení a svévolně se pohyboval po zemích EU, a to za pomoci několika převaděčů (viz protokol o podání vysvětlení) a předně pak po České republice bez oprávnění či povolení k pobytu na území. Žalobce navíc sám přiznal do protokolu, že do se vrátit odmítá, chtěl by ve své cestě pokračovat do a následně do za svým bratrem. Je nepochybné, že žalobce za tímto účelem neváhal porušit zákony.
28. Jak správně dovodila žalovaná v napadeném rozhodnutí, žalobci zvláštní opatření dle § 123b a § 123c nebylo možno uložit. Žalobce žalované neoznámil, zda na území České republiky má nějakou adresu, čímž nemohl naplnit povinnost dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle něhož zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly. Stejně tak žalovaná nemohla přistoupit k písm. b) citovaného ustanovení, který stanoví, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky

za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, neboť žalovaná nemohla zjistit, zda žalobce disponuje finančními prostředky. Taktéž je zde velmi nepravděpodobné, s ohledem na skutečnost, že žalobce má v úmyslu vycestovat do Německa či Belgie, že by se žalobce osobně hlásil policii v době policií stanovené, jak ukládá písm. c) téhož ustanovení.

29. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalované neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a ust. § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců ani nařízení Dublin III, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
30. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. února 2019

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně